

— Mă îngrijezi, replică el, îmi pot imagina că mi-aș *dori* o altă femeie în anumite circumstanțe pasagere, dar nu-mi pot imagina că aș lua-o.

— Dar nu gîndesc în felul ăsta, Anthony. Nu pot să-mi pierd timpul rezistînd lucrurilor care mă tentează. Soluția mea e să nu le vreau – să nu vreau pe nimeni în afară de tine.

— Totuși, cînd mă gîndesc că pur și simplu se poate întîmpla să-ți placă de cineva...

— Ah, nu fi prost! exclamă ea. Nu poate fi ceva întîmplător. Și nici nu-mi pot imagina așa ceva.

Asta puse un punct apăsător conversației. Atenția constantă a lui Anthony o făcea să fie mai fericită în compania lui decît în a oricui altcuiva. Cu siguranță îi plăcea de el – îl iubea. Astfel că vara începu aproape la fel ca aceea dinainte.

Exista, totuși, o schimbare radicală în cadrul menajului. Scandinava cu inimă de gheață, al cărei gătit auster și ale cărei maniere sardonice de a servi masa o necăjiseră atît de mult pe Gloria, lăsă locul unui japonez extrem de eficient, pe nume Tanalahaka, dar care mărturisi că răspunde oricărei chemări care include cele două silabe „Tana“.

Tana era neobișnuit de mic chiar și pentru un japonez și manifesta convingerea oarecum naivă că e un om de lume. În ziua în care ajunsese, trimis de „Agenția de personal japonez de încredere R. Gugimoniki“, îl chemase pe Anthony în camera lui, ca să-i arate comorile pe care le avea în geamantan. Acestea includeau o bogată colecție de cărți poștale japoneze, pe care încercă să i le explice pe loc angajatorului său, una cîte una și în mare detaliu. Printre ele erau și cîteva evident pornografice, de origine americană, deși producătorii omiseseră, modești, să-și menționeze numele și adresa. Apoi scoase cîteva obiecte lucrate de el – o pereche de pantaloni americani, pe care îi făcuse singur, și două seturi de lenjerie din mătase solidă. Îl informă pe Anthony, confidențial, asupra scopului în care acestea erau păstrate. Următorul exponat era o copie destul de bună a unei gravuri a lui Abraham Lincoln, căruia îi imprimase trăsături ale feței inconfundabil japoneze. În cele din urmă apărură un flaut; îl făcuse singur, dar era stricat; avea de gînd să-l repare în curînd.

Respect p După aceste formalități amabile, despre care Anthony presupuse că sînt obișnuite în Japonia, Tana îi ținu un discurs despre relația dintre stăpîn și servitor, din care Anthony înțelese că acesta lucrase la case mai mari, dar întotdeauna se certase cu ceilalți servitori pentru că aceștia nu erau onești. Discutară o grămadă despre cuvîntul „onest“, iritîndu-se chiar unul pe celălalt, deoarece Anthony susținea cu încăpăținare că Tana încerca să spună „viespi“¹, și chiar se apucă să bîzîie ca o albină și să dea din brațe pentru a imita aripile.

După trei sferturi de oră Anthony fu eliberat, primind însă calde asigurări că vor mai avea conversații plăcute în care Tana îi va spune „cum facem lucruri în țaara mea“.

Astfel a decurs debutul lovcace al lui Tana în casa gri – iar el își ținu promisiunea. Deși era conștiincios și onorabil, era, indiscutabil, și extrem de plictisitor. Părea incapabil să-și controleze limba, uneori trecînd de la un paragraf la altul cu o expresie vecină cu durerea în ochii lui mici și căprui.

Duminica și luna după-amiaza citea paginile de umor ale ziarelor. Un desen animat înfățișînd un valet japonez glumeț îl distră enorm, deși pretinse că protagonistul, care lui Anthony i se părea clar oriental, avea de fapt față de american. Problema cu banda desenată era că, atunci cînd, ajutat de Anthony, reușea să citească textele ultimelor trei imagini și să le integreze în context, cu o concentrare care ar fi fost mai potrivită pentru *Critica* lui Kant, uitase complet despre ce era prima imagine.

La mijlocul lui iunie, Anthony și Gloria aniversară primul an de căsnicie dîndu-și o „întîlnire“. Anthony bătu la ușă, iar ea alergă să-i deschidă. Apoi se așezară pe canapea, spunîndu-și acele nume pe care le inventaseră unul pentru celălalt, combinații noi ale unor vorbe de alint vechi de cînd lumea. Însă această „întîlnire“ nu fu urmată de un „noapte bună“ șoptit, cu extazul lui plin de regrete.

---

1. În engleză, *hornets* („viespi“), pronunția japoneză stîlcită a lui *honest* („onest“) pe care Anthony i-o atribuie lui Tana.

Respectiv spre sfârșitul lui iunie oroarea puse ochii pe Gloria și o lovi, înspăimântînd-o și aruncînd sufletul ei strălucitor înapoi cu o jumătate de generație. Apoi dispăru încet, căzînd iarăși în întunericul impenetrabil din care venise, dar luînd nemiloasă tainul ei de tinerețe.

Cu un simț dramatic infailibil, alese ca decor o mică gară dintr-un orașel mizerabil de lîngă Portchester. Peronul gării era pustiu ca o prerie toată ziua, expus soarelui galben și prăfos și privirii aceluia tip nesuferit de om de la țară care trăiește lîngă metropolă și care și-a dobîndit inteligența ieftină ocolind urbanitatea acesteia. O duzină de asemenea mitocani, cu ochi congestionați și siniștri ca niște sperietori de ciori, văzură incidentul. Acesta pătrunse cu greu în mințile lor confuze și greoaie, fiind înțeles fie ca o glumă grosolană, fie, în cel mai bun caz, ca o „rușine“. Între timp, acolo, pe peron, lumea își pierdu o parte din strălucirea ei.

Anthony petrecuse toată după-amiaza caniculară lîngă o carafă cu scotch, împreună cu Eric Merriam, în timp ce Gloria și Constance Merriam înotau și făceau plajă la Beach Club, Constance sub o umbrelă cu dungi, iar Gloria întinzîndu-se senzual pe nisipul moale și fierbinte, bronzîndu-și picioarele ei inevitabile. Mai tîrziu, toți patru ciuguliseră din niște sendvișuri nedorite; apoi Gloria se ridicase, bătîndu-l pe Anthony pe genunchi cu umbrela ca să-i atragă atenția.

— Trebuie să plecăm, dragă.

— Acum?

Se uită la ea fără chef. În acel moment nimic nu i se părea mai important decît să lenevească în umbra verandei, bînd scotch cu apă în timp ce gazda lui rememora interminabil detaliile cine știe cărei campanii politice uitate.

— Chiar trebuie să plecăm, repetă Gloria. Putem lua un taxi pînă la gară... Hai, Anthony! ordonă ea pe un ton imperios.

— Ei, haideteți acum...

Întrerupt din polologhia lui, Merriam înșiră obiecțiile convenționale, în același timp umplînd provocator paharul oaspetelui său cu un cocteil care ar fi trebuit sorbit în zece minute. Dar cînd

Respect Gloria spuse nervoasă „Trebuie să plecăm!”, Anthony îl bău dintr-o înghițitură, se ridică în picioare și se înclină ceremonios în fața gazdelor lui.

— Se pare că „trebuie”, spuse el puțin ținfnos.

Peste câteva clipe mergea în spatele Gloriei pe aleea din grădină, printre tufișuri înalte de trandafiri, ale căror frunze tinere de iunie erau atinse ușor de umbrela ei. Câtă insensibilitate, se gândi el în timp ce ajungeau la șosea. Simțea, cu o naivitate rănită, că Gloria nu ar fi trebuit să întrerupă o asemenea distracție nevinovată. Whisky-ul liniștise și clarificase gândurile învălmășite din capul său. Își dădu seama că ea mai avusese de câteva ori aceeași atitudine. Trebuia oare să renunțe la momentele plăcute la o simplă atingere a umbrelei sau o fluturare a genelor ei? Potrivnicia lui se transformă în resentiment, care crescă în el ca un val de neoprit. Nu spuse nimic, inhibându-și pervers dorința de a-i face reproșuri. Găsiră un taxi în fața hanului și merseră în tăcere spre gară...

Apoi Anthony își dădu seama ce voia – să-și impună voința în fața acestei fete reci și impenetrabile, să obțină în urma unei magnifice inițiative acea putere care i se părea infinit dezirabilă.

— Hai să vizităm familia Barnes, spuse el fără s-o privească. Nu am chef să merg acasă.

Doamna Barnes, născută Rachael Jeryl, avea o casă de vară la câțiva kilometri de Redgate.

— Am fost la ei alaltăieri, răspunse ea scurt.

— Sînt sigur că s-ar bucura să ne vadă.

Simțind că tonul nu fusese suficient de apăsător, își făcu, încă păținat, curaj și adăugă:

— Vreau să mergem acolo. Nu am nici o dorință să mergem acasă.

— Iar eu nu am nici o dorință să merg la ei.

Brusc, se priviră în ochi.

— Păi, Anthony, spuse ea agasată, e duminică seara și probabil au musafiri la cină. De ce să mergem la ora asta...

— Atunci de ce nu am putut să rămînem unde eram? izbucni el. De ce să mergem acasă, cînd ne simțeam atît de bine? Ne invitaseră la cină.

— Din obligație. Dă-mi banii și o să cumpăr eu bilete.

— Nici nu mă gîndesc! N-am nici un chef să merg cu nenorocitu' ăla de tren în care o să ne sufocăm.

— Anthony, te porți de parcă ai fi pilot!

— Dimpotrivă, sînt perfect treaz.

Dar vocea lui era ușor răgușită, iar ea știa cu certitudine că asta nu e adevărat.

— Dacă ești treaz, atunci o să-mi dai banii pentru bilete.

Dar era prea tîrziu pentru a-i vorbi în felul acesta. În mintea lui nu era decît o singură idee – că Gloria e egoistă, că întotdeauna a fost egoistă și că va continua să fie astfel dacă el nu se impunea, aici și acum, ca stăpîn al ei. Asta era cea mai bună ocazie, de vreme ce ea îl privase de o plăcere doar din capriciu. Hotărîrea lui se întări, luînd pentru o clipă forma unei uri mohorîte și placide.

— Eu nu mă urc în tren, spuse el, cu vocea tremurîndu-i ușor din cauza furiei. Mergem la familia Barnes.

— Nu merg! țipă ea. Dacă tu o să mergi, eu mă duc singură acasă.

— Păi atunci du-te.

Fără un cuvînt, Gloria se întoarse spre casa de bilete; Anthony își aminti deodată că ea avea ceva bani și că nu acesta era tipul de victorie pe care el și-l dorea, pe care trebuia să-l aibă. Făcu un pas după ea și o prinse de braț.

— Uite ce e, murmură el, *nu* te duci singură!

— Ba mă duc – Anthony!

Exclamația venise în momentul în care încerca să se desprindă de el, nereușind decît să-i întărească strînsoarea. Anthony o privea cu ochii îngustați, răutăcioși.

— Dă-mi drumul!

Țipătul ei era aprig.

— Dacă ai măcar *un strop* de decență, o să-mi dai drumul!

— De ce?

El știa de ce. Dar ținînd-o acolo simțea o mîndrie confuză, chiar dacă ușor nesigură.

— Mă duc acasă, înțelegi? Iar tu o să-mi dai drumul!

— Nu, n-o să-ți dau.

Respect p Ochii ei ardeau acum.

— Vrei să faci o scenă aici?

— Am spus că nu pleci! M-am săturat de egoismul tău!

— Nu vreau decât să merg acasă.

Două lacrimi de minie apărură în ochii ei.

— De data asta o să faci ce spun *eu*.

Trupul ei se îndreptă încet; își dădu capul pe spate, într-un gest de infinit dispreț.

— Te urăsc!

Cuvintele joase erau scuipate ca un venin printre dinții ei încleștați.

— Ah, *dă-mi* drumul! Te urăsc!

Încercă să se smulgă, dar el îi prinse și celălalt braț.

— Te urăsc! Te urăsc!

În fața furiei ei, nesiguranța lui Anthony reveni, dar el simțea că mersese deja prea departe pentru a mai ceda. Se părea că el cedase întotdeauna și că ea îl disprețuise, în inima ei, pentru asta. Ah, poate că îl urăște acum, dar mai târziu îl va admira pentru autoritatea lui.

Trenul se apropia, trimițând melodramatic un semnal premonitoriu de-a lungul șinelor care luceau albăstrui. Gloria se zbătu încercînd să se elibereze, în timp ce cuvinte mai vechi decât Cartea Genezei îi veneau pe buze.

— O, brută ce ești! suspină ea. Brută ce ești! O, cît te urăsc! Brută!

Alți potențiali călători aflați pe peron începeau să se întoarcă spre ei și să se holbeze; zumzăitul trenului deveni, din abia perceptibil, zgomotos. Gloria își înteți eforturile, apoi încetă complet și rămase acolo, tremurînd și cu ochii înroșiți de această umilire, în timp ce locomotiva intra în gară mugind.

De undeva, de sub șuieratul aburilor și scîrțîitul frînelor, se auzi vocea ei:

— Dacă ar fi fost un singur *bărbat* aici, n-ai fi făcut asta! N-ai fi făcut asta! Lașule! Lașule, o, lașule!

Tăcut și tremurînd el însuși, Anthony o strînse mai tare, conștient că zeci de fețe, ciudat de nemișcate, ca umbre ale unui vis, îl priveau. Apoi locomotiva începu să scoată țipete metalice